

Vadim Vosters - Pieter Walraet

“WZC Sint-Ambroos, Hofstade“

“Ambrosia wat vloeit mij aan
Uw schedelveld is koeler maan
en alle appels blozen “

Het woonzorgcentrum Ambroos plooit zich binnen de contouren van een binnengebied op de rand van woonwijk en weidse landschappen. Manshoge hagen definiëren de grens hard en duidelijk. Het perceel snijdt zich los van de omgeving en werpt zicht terug binnen deze grenzen. De gecreëerde wereld reflecteert zich zelf.

Binnen deze contouren wordt het leven strak / urbanistisch georkestreerd. Een eivol perceel. De randen van het draagbare worden opgezocht en gevonden. De ‘witruiimte’ is geschuwd. Flarden ervan worden terug gevonden op een aantal plekken.... Een reminiscentie van de ‘onbestemde ruimte’. ‘Le non-lieu’ in de schaduw van de activiteiten.

Het zijn deze plekken die interessant worden voor een interventie. Plekken aan de achterzijde van het gebeuren, waar een reflectie kan plaatshebben. Op het kruispunt van wegen, op de rand van het gedomesticeerde groen, in een ‘uithoek’ tussen wonen en veld wordt er een ‘tegenklank’ geformuleerd. Een artificiële herinnering aan een onbevlekt natuur-idee. Krachtig, overweldigend, sacraal ...

De aarde klinkt, verschuift,..... de wereld snijdt en dissecteert.

Een rotsig massief rijst uit de bodem. Een toevoeging die zich ontrekt aan de urbane logica. Een mentaal ankerpunt. Een ‘folly’ als anomalie. Een ‘grotto’ met zijn vormelijk idioom: rotsige wanden, kruipende begroeiing, informele paden getrokken door oneigenlijk gebruik, Geleidelijk nestelt dit lichaamsvreemde element zich in de het terrein, bed zich in en wordt niet wegdenkbaar. Een ‘unheimliche’ entiteit die zich laat absorberen.

De binnenkant van de aarde wordt tastbaar. Ruwe wanden, druijstenen, pegels, druijsteunpilaren vormen een fascinerende en onbegrijpelijk complexe tekening. De geborgen aarde vormt een intieme, grillige ruimte. Een plek voor verwarring en verwondering. Ver verwijderd.

De grillige texturen en structuren worden ‘gewit’ met reflecterende verf en vormen het projectievlak voor een met licht geschilderde grotbeeld. Samengestelde beelden vanuit twee projecteren vullen de ruimte. Ze schuiven over elkaar en versmelten tot een nieuw beeld.

De projectoren zij zo gepositioneerd dat de aanschouwer ze snijdt. Hij wordt actor. Zijn schaduw van wordt geprojecteerd. Hij wordt deel van het nieuwe beeld. De schaduw verbergt één van de geprojecteerde beelden, waardoor een deel van het andere origineel zichtbaar wordt. Wat is en wat niet is verschuift heen en weer. Door de harde rotsen te belichten worden ze immaterieel. Het beeld trilt en tintelt. Fysiek ervaarbaar.

Binnengaan en het onderzoeken van de onbekende diepte reflecteert het zoeken de duistere / immateriële kant van het leven. Een omkering van de ‘Grot Allegorie’.

Een zwarte glazen plaat snijdt de rots. De anomalie op de anomalie. Ze reflecteert lucht -natuur – architectuur – passanten. Wisselende seizoenen, lichtintensiteit en zonnestand grijpen in op het beeld. Een indringende reflectie van het eigen ‘ik’, van de eigen ‘massa’. Een levensgrote schildering van de kenbare wereld springt naar voor.

Op grens tussen de binnen en buitenwereld versmelten beide materialen. Rots en glas. Grillige openingen vormen kijkgaten langs ‘deze’ zijde, en lichtgaten aan de ‘gene’ zijde. Geprojecteerd beeld-licht spiest zich doorheen het fragiele vlies bij valavond.

De grot als drager van betekenissen en beelden. Gekende en onvermoede. Beschutten, vereren, baden, nutteloze opsmuk.... De grot als drager van metaforen: de religieuze zoektocht van de mensen, het begin van ons cultureel erfgoed, de natuurlijke kracht en schoonheid van de natuur, de primaire bescherming van deze buitenwereld,... Ze wordt een beeld op de kruising van religie en filosofie, van cultuur en natuur. Op de kruising van aanschouwer en toeschouwer. Kijken en bekeken worden. De communicatie tussen het materiële en het immateriële. Het surreële en het mysterie van het leven wordt bekrachtigt door de onvatbaarheid van een beeld.

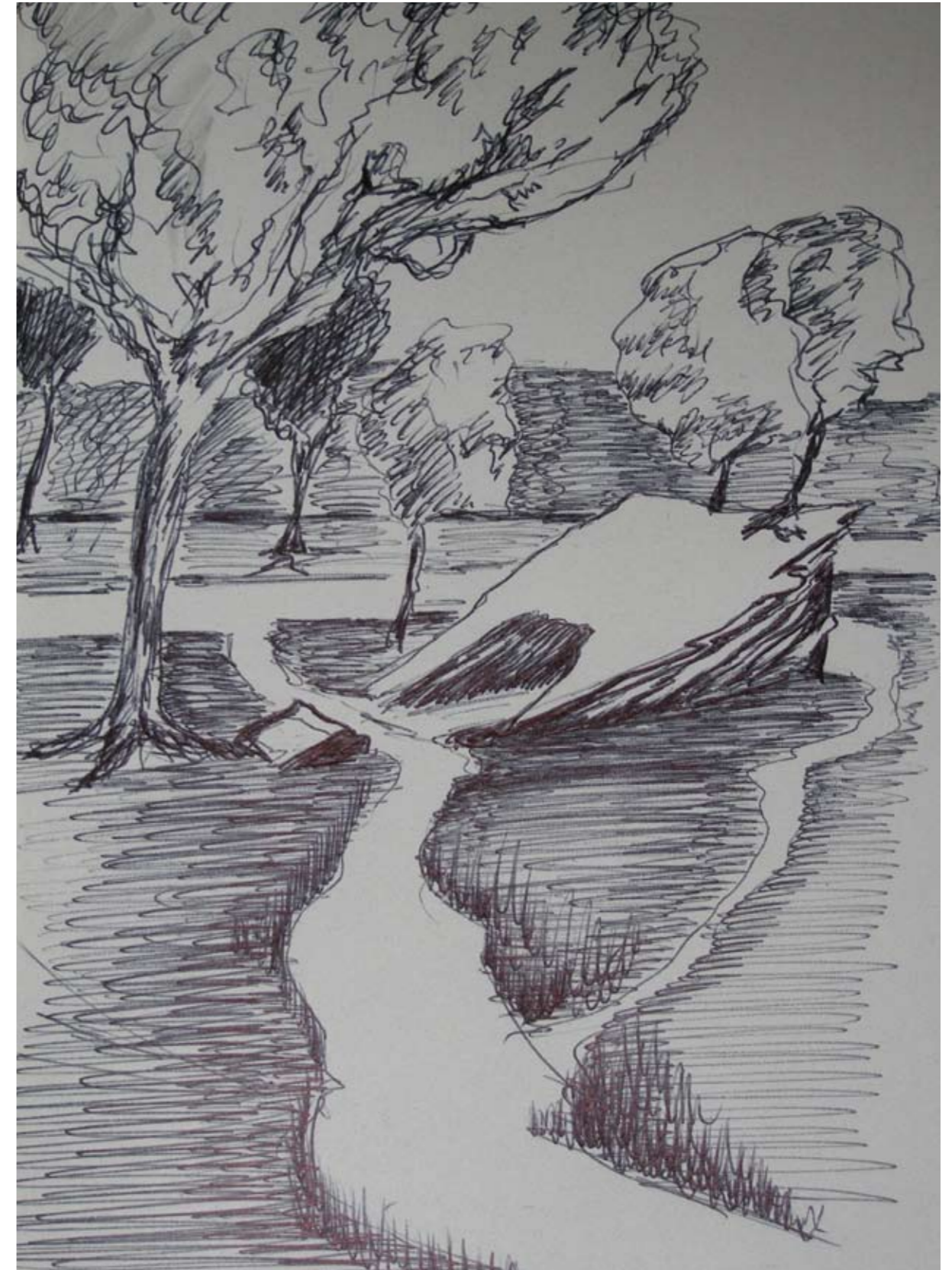
Vadim Vosters
Pieter Walraet

Een rotsig massief rijst uit de bodem. Een toevoeging die zich onttrekt aan de urbane logica. Een mentaal ankerpunt. Een 'folly' als anomalie. Een 'grotto' met zijn vormelijk idioom: rotsige wanden, kruipende begroeiing, informele paden getrokken door oneigenlijk gebruik,

Geleidelijk nestelt dit lichaamsvreemde element zich in de het terrein, bed zich in en wordt niet wegdenkbaar. Een 'unheimliche' entiteit die zich laat absorberen.

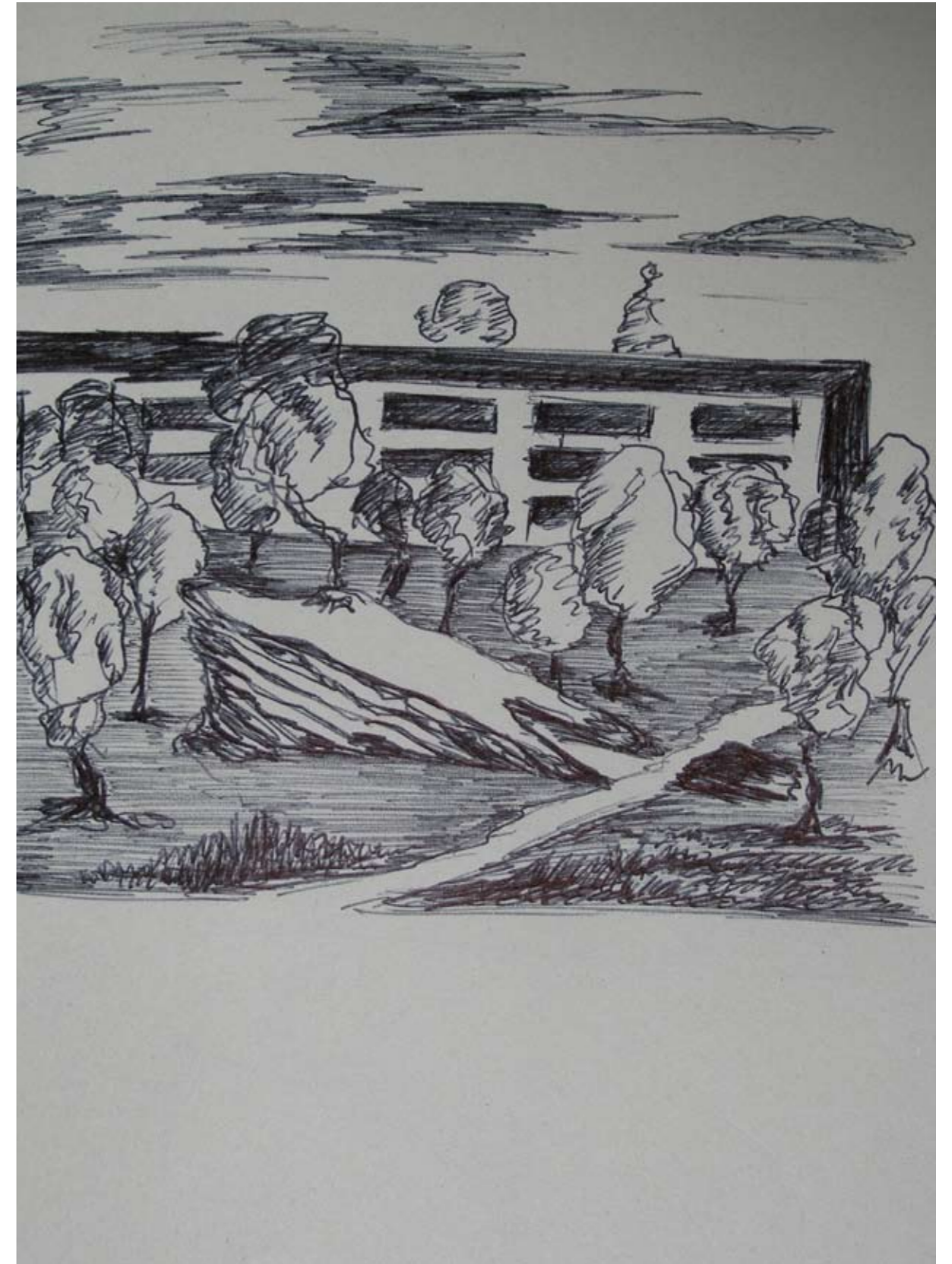

De binnenkant van de aarde wordt tastbaar. Ruwe wanden, druipstenen, pegels, druipsteunpilaren vormen een fascinerende en onbegrijpelijk complexe tekening. De geborgen aarde vormt een intieme, grillige ruimte. Een plek voor verwarring en verwondering. Ver verwijderd.

Binnengaan en het onderzoeken van de onbekende diepte reflecteert het zoeken de duistere / immateriële kant van het leven. Een omkering van de 'Grot Allegorie'

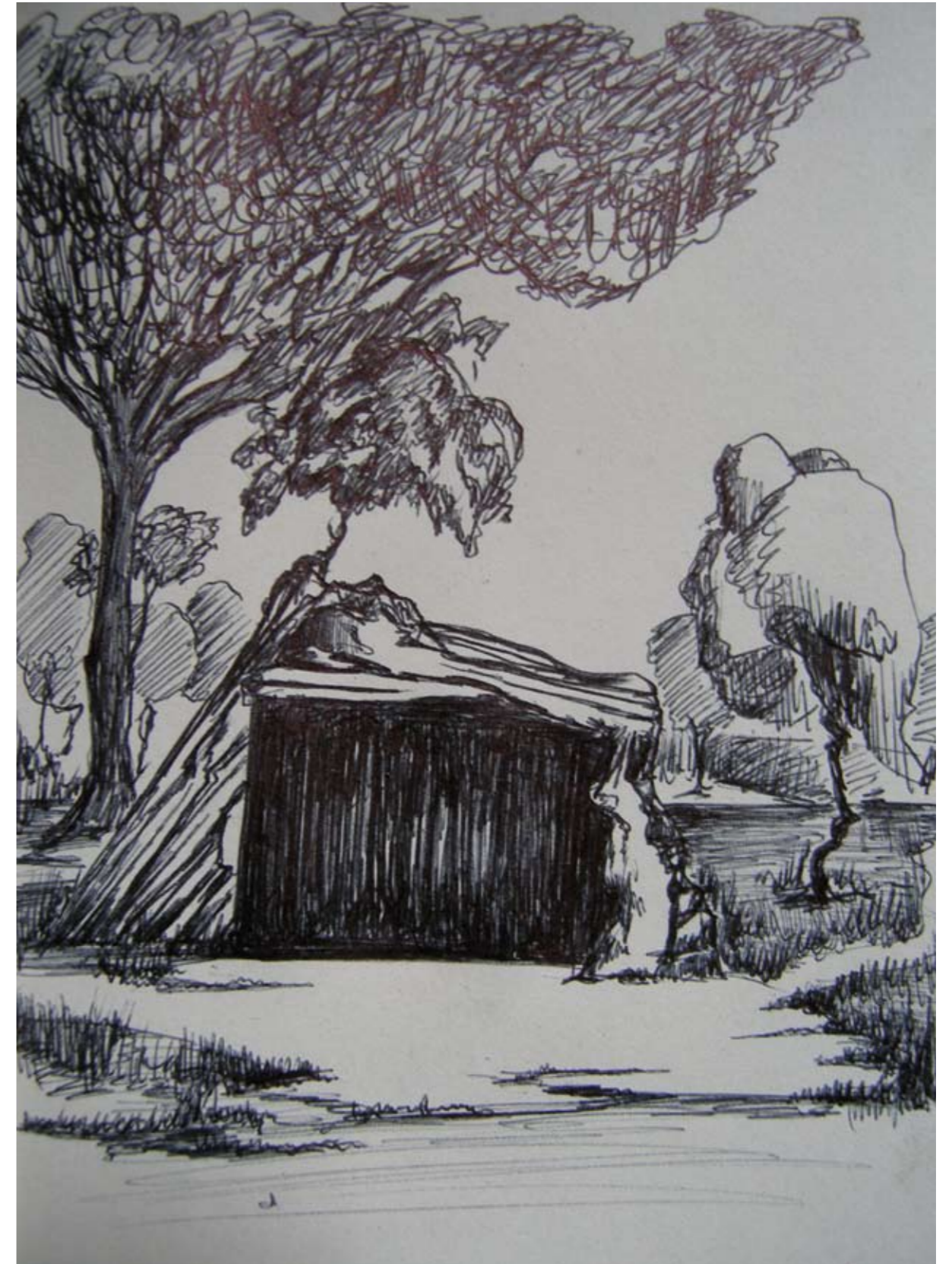

Op grens tussen de binnen en buitenwereld versmelten beide materialen. Rots en glas. Grillige openingen vormen kijkgaten langs 'deze' zijde, en lichtgaten aan de 'gene' zijde. Geprojecteerd beeld-licht spiest zich doorheen het fragiele vlies bij valavond.

De grot als drager van betekenissen en beelden. Gekende en onvermoede. Beschutten, vereren, baden, nutteloze opsmuk.... De grot als drager van metaforen: de religieuze zoektocht van de mensen, het begin van ons cultureel erfgoed, de natuurlijke kracht en schoonheid van de natuur, de primaire bescherming van deze buitenwereld,...

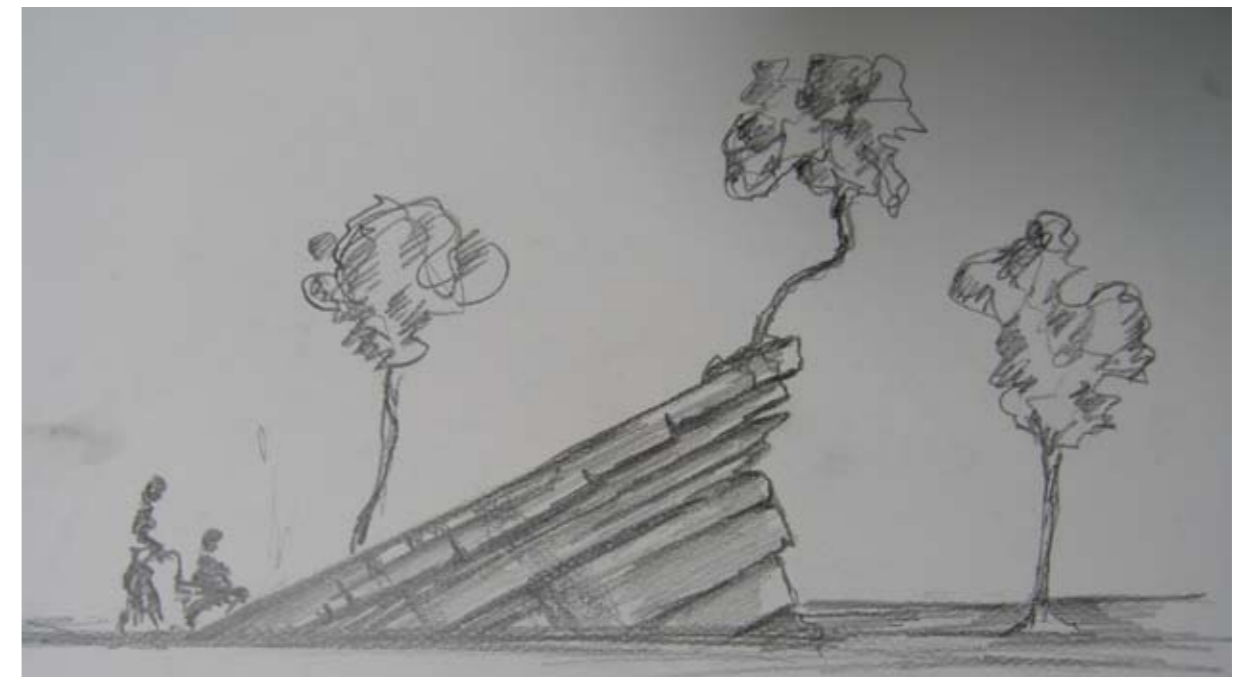

Een zwarte glazen plaat snijdt de rots. De anomalie op de anomalie. Ze reflecteert lucht -natuur – architectuur – passanten. Wisselende seizoenen, lichtintensiteit en zonnestand grijpen in op het beeld. Een indringende reflectie van het eigen 'ik', van de eigen 'massa'. Een levensgrote schildering van de kenbare wereld springt naar voor.

De aarde klinkt, verschuift,..... de wereld snijdt en dissecteert.

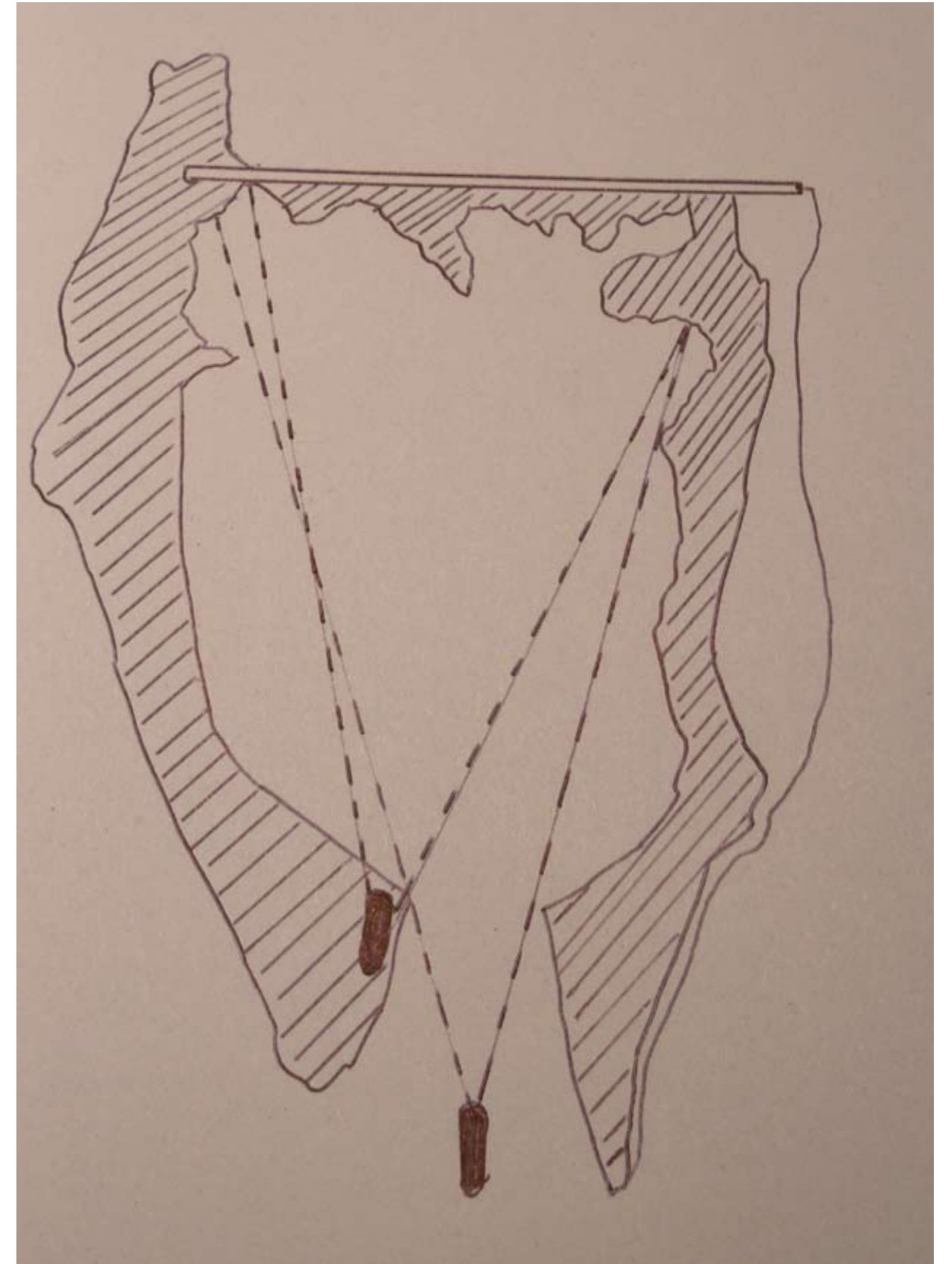

De grillige texturen en structuren worden 'gewit' met reflecterende verf en vormen het projectievlak voor een met licht geschilderde grotbeeld. Samengestelde beelden vanuit twee projectoren vullen de ruimte. Ze schuiven over elkaar en versmelten tot een nieuw beeld.

De projectoren zijn zo gepositioneerd dat de aanschouwer ze snijdt. Hij wordt actor. Zijn schaduw wordt geprojecteerd. Hij wordt deel van het nieuwe beeld. De schaduw verborgt één van de geprojecteerde beelden, waardoor een deel van het andere origineel zichtbaar wordt. Wat is en wat niet is verschuift heen en weer. Door de harde rotsen te belichten worden ze immaterieel. Het beeld trilt en tintelt. Fysiek erfahrbaar.

Het zijn deze plekken die interessant worden voor een interventie. Plekken aan de achterzijde van het gebeuren, waar een reflectie kan plaatshebben. Op het kruispunt van wegen, op de rand van het gedomesticeerde groen, in een 'uithoek' tussen wonen en veld wordt er een 'tegenklank' geformuleerd. Een artificiële herinnering aan een onbevlekt natuur-idee. Krachtig, overweldigend, sacraal ...

Binnen deze contouren wordt het leven strak / urbanistisch georkestreerd. Een eivol perceel. De randen van het draagbare worden opgezocht en gevonden. De 'wit-ruimte' is geschuwd. Flarden ervan worden terug gevonden op een aantal plekken.... Een reminiscentie van de 'onbestemde ruimte'. ' Le non-lieu' in de schaduw van de activiteiten.

Het woonzorgcentrum Ambroos plooit zich binnen de contouren van een binnengebied op de rand van woonwijk en weidse landschappen. Manshoge hagen definiëren de grens hard en duidelijk. Het perceel snijdt zich los van de omgeving en werpt zicht terug binnen deze grenzen. De gecreëerde wereld reflecteert zich zelf.

Licht markeert de grens tussen het zichtbare en het onzichtbare. Voorbij die grens en gehuld in duisternis zijn er dingen die je niet kan zien, maar die er wel zijn. De duistere sfeer van het beeld maakt de dingen rondom ons tot deel van ons. Wat belicht is, geeft mogelijkheid tot visuele activiteit, wat niet belicht is, blijft ongebruikte potentie, een soort lege ruimte. Doch precies in het belichten van bepaalde delen krijgen ook die onbelichte delen betekenis, namelijk in hun aanwezigheid. Het is deze aanwezigheid "als een soort van wakkere toestand in een visueel niet prikkelende wereld" die voor Vadim Vosters belangrijker is dan het louter visuele.

Het is rond dit gegeven dat de kunstenaar in zijn werk experimenteert. Zowel zijn schilderijen als installaties vertolken zijn interesse in deze richting. In 2005 vormt hij de barokke kapel van Campo Santo in Sint-Amandsberg om tot decor van een lichtinstallatie, hiermee de onderlinge verhouding lichtwerking, ruimtelijke beleving en menselijke waarnemingszin aftastend. Zestien diaprojectoren bundelen zich in een beeldmachine, vormen samen een beeld en laten in dit beeld het altaar heropleven in de duisternis. Elk van hen creëert een ander en eigen deel, ze verhouden zich fragmentair en bundelen zich samen met het architecturale kader van het altaar in een nieuw beeld. Door zich tussen de projectie en het altaar te bewegen brengt de toeschouwer verandering in dit beeld. Indrukken verdwijnen en ruimen plaats voor nieuwe. Wat eens de illusie gaf tweedimensionaal te zijn, ontvouwt zich in lagen en diepten, deels materie, deels licht. Vadim Vosters creëert sfeer, dompelt er ons in onder en laat onze perceptie erop drijven.

Het ontastbare van licht bezit de belofte van tastbaarheid. In zijn streven deze belofte af te dwingen en aan zijn werk een fysieke dimensie te verlenen, tracht de kunstenaar het licht te vangen. In het gebruik van de diaprojectoren maakt hij dit gegeven tot een elementair en wezenlijk aspect van zijn werk. De stralen van de projecties zijn haast letterlijk "grijpbaar", het vlak waarop ze geprojecteerd worden hun vangnet. Door het licht te manipuleren probeert hij het onder controle te krijgen en het beeld naar zijn hand te zetten. Interventies op het geprojecteerde oppervlak dragen hiertoe bij. Zo tekent of beschildert hij delen in functie van het geprojecteerde beeld en tart hij de grens tussen beide. Vooral in zijn installaties met interieurs valt er nauwelijks een verschil te ontwaren tussen geschilderde of getekende delen enerzijds en geprojecteerd fotografisch werk anderzijds. Het is hier, op dit raakvlak, in deze verbintenis tussen artificieel gebundeld licht en een geconstrueerd beeld, dat diepte ontstaat.

Maar licht creëert niet alleen een beeld, het stuwt tevens onze perceptie ervan. Want al blijft de inhoud ongewijzigd, naarmate het licht verandert, krijgt het beeld betekenis in functie van de gecreëerde sfeer. Het is vanuit dit gegeven dat Vadim Vosters zijn werk in relatie tot de toeschouwer plaatst. Waar architectuur en licht vanuit een utilitaire functie vertrouwd en beschermend zouden moeten zijn, creëert hij in de inscenering ervan een gevoel van bevreesing bij de toeschouwer. Vooral het onvermogen van de persoon om de structuur van het beeld te doorgronden en het gevoel van onbehagen en desolaatheid dat hieruit voortvloeit, staan centraal. Het architecturaal labyrint wordt een mentale doolhof, een doolhof waar we inzitten en van waaruit we naar buiten kijken.

Freud maakt in zijn essay rond het Unheimliche (1919) meermaals gebruik van architecturale beeldspraak om de menselijke psyche te beschrijven. Het Unheimliche, dat verbonden is met angst en huiver, is de negatie van het Heimliche dat staat voor het huiselijke, het vertrouwde en het geborgene. Freud merkt echter op dat iets niet Unheimlich is omdat het onbekend is, integendeel, het Unheimliche is juist die vorm van het angstaanjagende die teruggaat op het vanouds bekende en vertrouwde. De toeschouwer is dan ook niet helemaal aan zijn lot overgelaten. Hij is het die in zijn fysiek rondwandelen tot de ontdekking komt dat hij niet alleen opnieuw zicht krijgt op het beeld maar tevens actor wordt in de ontrafeling ervan. De kunstenaar benadrukt dat dit geen fysiek bewust participeren betreft, maar berust op het ongedwongen toeval van door het beeld te bewegen. De vrucht van deze ongedwongenheid is het "opschrikken van het beeld", een flits van herkenning. De verbazing en verwondering die daarop volgen resulteren in een zuiverheid, een openstaan voor nieuwe indrukken. Het is vanuit deze ontvankelijkheid dat zich de mentale, fysieke zoektocht van het oog ontvouwt, naar het beeld en naar datgene wat ons kijken vorm geeft.

Vadim Vosters
Liesbet Kusters

afmetingen

oppervlakte 20 à 25 m²
b x h x d 2 à 5 x 4 x 6 m

materiaal

rotstructuur staalstructuur – spuitbeton
glazen wand geëmailleerd gelaagd glas
beeldvorming projectoren + geëtste beelden +
 reflecterende verf

raming **55.120 euro**

rotstructuur 20.000 euro
glazen wand 9.000 euro
projectoren + ets 10.000 euro
diversen 3.000 euro
fee 10.000 euro
btw (6%) 3.120 euro

